Ч. 141. Неділя 9 липня (26 червня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Події в Росиї.

На передвчерашнім засїданю палати послів прийшло до острих перепалок межи радикальними Чехами а Всенїмцями. Причину подали радикальні Чехи, котрі через посла Фресля вручили на початку засїданя президентови палати аж 700 наглячих внесень, домагаючи ся відчитаня кождого внесеня в повній основі. З початку внесеня дійстно почато відчитувати і при кождім з них президент палати питав послів, чи підпирають наглячість внесеня, а палата все наглячість відкидала. По відчитаню кількох таких внесень зачала ся буча, коли всенїмецкий посол Штайн накинув ся в дуже острий спосіб на ту обструкцию ческих радикалів. Посипали ся з усіх сторін лайки і зчинив ся такий крик, що нічого не було чути. Тоді президент палати ґр. Феттер зарядив перерву у відчитуваню внесень, а то з тої причини, що між ними були й такі внесеня, які вже ставлено давнійше в палаті і палата їх повідкидала, а одно дотикало навіть ухваленого вже і санкционованого закона. По перерві президент відложив дальше читанє наглячих внесень на пізнїйше і палата серед безнастанних криків ческих радикалів перейшла до нарад над першим читанєм торговельного договору з Німеччиною, котрий відтак ухвалила. З черги ухвалила також палата закон, котрим надає ся правительству повновласть до тимчасового управильненя торговельних договорів з Швайцарією і Болгарією. Коли відтак президент хотів зарядити дальше читанє наглячих чеських внесень пос. Кльофач заявив, що его сторонництво зрікає ся дальшого відчитуваня. По відчитаню кількох інтерпеляций засїданє замкнено і назначено слїдуюче на четвер.

На четверговім засїданю палати послів прийшла на дневний порядок справа уділеня кредитів на альпейскі зелїзниці. В часї нарад п. Президент міністрів бар. Ґавч зложив заяву, що правительство вже в найблизшім часї приступить до удержавненя зелїзниці Північної і других приватних зелїзниць, що лучать ся з нею. Заяву п. Президента міністрів приймила палата оплесками. По промові п. Міністра зелїзниць дра Врби дискусию замкнено і вибрано ґенеральних бесїдників. Промавляв „против" пос. Елленбоґен. На тім закрито засїданє і визначено слїдуюче на нинї.

Залога збунтованого „Потемкина" передала була в Констанци такий опис подій на тім кораблі, які довели до бунту: Дня 11 ст. ст. червня покликано до служби панцирника „Князь Потемкин". За весь час настоятелї поводили ся зле з залогою, а особливо залога одержувала дуже лиху поживу. Несчислені рази залога домагала ся лїпших харчів, однак єї просьб не увзгляднено. Дня 12 ст. ст. червня панцирник находив ся в тендрівскім заливі, де відбував вправи в стріляню. Дня 13 червня привезено з Одеси мясо, яке воняло і повно було в нїм хробаків так, що цїлком не надавало ся до вареня. Мимо того зварено для залоги обід з сего мяса. Дня 14 червня залога не хотїла їсти того мяса: кождий моряк вдоволив ся хлїбом і водою. Коли командант корабля довідав ся про те, приказав покликати всїх моряків на задний поміст. Командант запитав моряків, чому не хочуть їсти мяса, а на те відповіджено єму, що мясо воняє і повне хробів. Командант запитав відтак, котрі моряки будуть їсти мясо і пригадав про наслїдки непослуху супротив войскової дисциплини. Часть залоги з обави заявила готовість їсти мясо, а решту моряків, які опирали ся їсти мясо, поділено на ґрупи і рівночасно покликано сторожу під оружє. Моряків ще раз запитано, чи будуть їсти мясо. Відповіли відмовно, домагаючи ся голосно лїпшої поживи. Перший офіцир дав тоді сторожи розказ стріляти, але сторожа не услухала розказу. Офіцир вирвав найблизше него стоячому морякови карабін з рук

Подарунок „квана".

(Хіньске оповіданє — Ш. Барінкая).

Як великаньска мидниця наповнена розтопленим золотом розпростирало ся озеро Ґейльо-го в сонїшнім сьвітлї. Ланцухи горбків обіймали з трех сторін его береги, вершки гір синїли далеко за ними; з четвертої сторони отвирав ся вільний вид на рівнину з золотими, дозріваючими ланами пшениці. Серединою тих ланів вела дорога, пуста і самотна, на котрій лиш зрідка появляли ся крамарі і обдерті жебраки, або який віз запряжений волами, бо она вела до великого села, де було більше нужденних селяньских хат, як порядних домів заможних „нунгів" [1].

З того села бігла тепер мала громадка верблюдів, обвючена шатрами і пакунками, збивала хмари пороху і щезла скоро на овиді. На озері колисала ся барка, в котрій стояв молодий паробок в синїм кафтані і соломяним капелюсї з широкими крисами, окружений корморанами [2]), що хитаючи головою приглядав ся рідкому в тій далекій околици образови каравани. Але відтак взяв ся спокійно знов до своєї роботи. На его приказ кинули ся птиці з криком і кракaнем у воду, виринали з неї з рибами в дзюбах, а що не могли їх проликнути задля зелїзного перстеня заложеного на шиї, віддавали лиш дуже нерадо добичу свому панови. Нераз птиці розпочинали з собою бійку і треба їх було розривати і годити, нераз котрийсь з корморанів утїкав і треба его було ловити. Тому стоячий в барці молодець не бачив чорноволосих головок, що вже довший час гойдали ся понад ланами збіжа і чим раз більше і більше наближали ся.

Громадка молодих дївчат бігла жартуючи і сьміючи ся. Коли побачили озеро, очи їх всїх звернули ся на занятого в човні рибака і загально звістний маґнетизм зору, показав сейчас свою силу. Ґан-ю підняв голову, поглянув на дївчата, а відтак на повну вже бочку коло себе, скликав своїх помічників до купи, що посїдали послушно на край барки і завернув до берега.

— Гей — і! — крикнув, коли човно вїхало в шувар. — Куди, хороші черепашки?

Дївчата сьміяли ся, торкали ся лїктями, а найсьміливійша з них відповіла:

— Довкола озера, до Леі-шо!

— Колиб вас не було тілько, то я перевіз би вас там, бо я вже готовий з моєю роботою. Але таку велику череду не поміщу. Отже раді не раді мусите бігти своїми гусячими ніжками до Леі-шо!

— І таки підемо! — сказала найсьміливійша різко, витягнула якусь малу, округлу, блискучу річ з рукава, подержала єї перед лицем, перехилила голову як голубка, завернула очима, притиснула з жаром ту дивну річ до серця, потерла нею свої лиця і чоло і була в найбільшім одушевленю, а всї єї товаришки глядїли на неї з завистию.

Ґан-ю приглядав ся тому з зачудованем.

— Чи ти одуріла, Єг?

Єг кілька разів витягнула гордо голову, так що коротка, чорна, навинена на деревляний валець коса затрясла ся, поглянула на Ґан-ю згірдно і сказала:

— Скорше ти як я! Я лише щаслива що маю чудесну річ, якої ніхто в селї не має. Ось!

Она почала махати рукою перед его лицем то в одну то в другу сторону і Ґан-ю побачив на хвильку щось ясне, сьвітяче, аж нараз щось его так осліпило, що він мусїв очи замкнути.

— Маєш чарівний амулєт? Від кого? — спитав живо.

— Чарівний амулєт? Один „кван" [3]) заїхав вчера підчас своєї подорожи до нас і коли перед годиною від'їздив, дарував менї то і сказав, що то найкрасший образ в цїлій державі! Тепер ідемо до Леі-шо, аби показати той чудесний дарунок нашим приятелькам.

— Позволь і менї подивити ся! Але дай до рук, аби я лїпше приглянув ся — просив Ґан-ю.

Дївчата засьміяли ся і почали до себе моргати. Кожда з них мусїла Єг на колїнах о то просити, тепер зажадає оно того певне і від Ґан-ю!

Але Ґан-ю мав ласку у хорошої Єг! Він припадав їй дуже до вподоби! Але бо він був і хорошим хлопцем, якого другого не було ні

[1]) Богаті господарі.

[2]) Приручені до ловлї риб водні птиці.

[3]) Урядник.

і стрілив до моряка Гриця Вакулинчука, якого положив трупом на місци. Залога супротив такої жостокости і безмилосерного поведеня зі сторони настоятелів, бачила себе змушеною хватити за средства своєї оборони. Тож моряки рванули ся до карабінів, уставлених в пірамiди, набили оружиє і через 10 мінут без перерви стріляли до офіцирів. Комендант втік до каюти, звідки поплив до торпедовця ч. 267, який стояв неподалеко. Першого офіцира застрілено на заднім помості, а єго тіло вкинено до моря. Комендант торпедовця привів на поміст „Потемкина" команданта, якого так само застрілено. Убито: офіцира Непокоєва, першого офіцира артилерії Таша і старшого лікаря Смирнова; ранено офіцира Левенцева. При житю остали: капітан Ґурін, перший механік Цвірков, поручники Карпевич і Коваленко, лікар-секундар Голенко, механік Харкевич, командант торпедовця ч. 267 бар. Кльодт, поручник Наратов, піп Пармен, вкінци поручник Калінай. Всї они заявили свою солїдарність з залогою. Офіцира Таша відкрито при маґазині пороху як раз в хвили, коли хотів судно висадити у воздух".

Новинки.

Львів, дня 8 липня 1905.

— **Вибір президента міста Львова** відбув ся в середу, дня 6-го с. м. Президентом вибрано дотеперішного віцепрезидента п. Мих. Михальского, а віцепрезидентами, першим дра Тад. Рутовского, а другим п. Стан. Цюхциньского.

— **Зазив.** Взиває ся всїх, котрі хочуть здавати перед феріями вступний іспит до рускої ґімназиї в Станиславові і суть до іспиту добре підготовлені, щоби явили ся безусловно в четвер дня 13 с. м. між 3—6 годиною пополудни в бурсї філії руского товариства педаґоґічного в Станиславові при улици Пелеша ч. 9. Кождий кандидат мусить мати з собою: а) метрику хресту, б) сьвідоцтво щіпленої віспи, в) сьвідоцтво шкільне з послїдного степеня науки, а крім того 6 К 20 с. яко вписове. — *Відділ філії руского товариства педаґоґічного в Станиславові.*

— **Огні.** В Гнїйницях, яворівского повіта, вибух сими днями огонь в тамошній каплици від незгашеної на престолї сьвічки і знищив цїлу каплицю. Шкоду оцінюють на 1400 корон.

— **Нещастна пригода на польованю.** З Лїська доносять: В часї оногдашного польованя на дики в лїсах обшару двірского в Ропянцї, застрілив случайно вертник копальнї Теоф. Мицкевич, син бувшого властителя Завадки, 42-лїтного Йосифа Йодловского, батька 5 дїтий. Причиною нещастної пригоди був сам Йодловский, що покинувши своє становище, побіг гущавиною за псами, що гнали дики в сторону, де стояв Мицкевич.

— **З Тернополя** пишуть: Страшна пригода лучила ся тут оногди. По закінченю нарад з'їзду „Кружків рільничих" відвезено до кватир зелїзні ліжка і крісла. Віз накладений тими річами перевернув ся на скруті улицї і привалив візника і поліцаянта, що ішов побіч него. Поспішено їм сейчас на поміч і добуто зпід купи ліжок і дошок, але візник 70-лїтний старець Павло Словик вже не жив. Поліцаянта Самборского добуто сильно потовченого, але ще живого.

— **Смерть від грому.** З Дубецка пишуть: На дорозї між Дубецком а Ненадовом убив оногди грім в часї бурі селянина з Ненадової, 30-лїтного Андрія Ямрозика.

— **Намірене самоубийство.** З Мостиск доносять: В будинку тутешного староства наміряв відобрати собі житє вистрілом з револьвера в голову, вояк 10 полку артилерії з Перемишля, Ромуальд Лерх. Раненого відставлено в грізнім станї до ґарнізонового шпиталю в Перемишли. Причина самоубийства незвістна.

— **Скритоубийство для рабунку.** В Погірцях — як пишуть з Комарна — убито оногди в ночи тамошного лїсного, 52-лїтного Йосля Фішмана. Убийники зрабували покійному 50 корон. Підозріних о скритоубийство двох селян Ів. Стангорского і Миколу Дамского арештовано.

— **Великий пожар** вибух наслїдком експльозиї бензинового мотору в петербурскій фабриці цьвяхів на острові Василя. Поверх 800 варштатів стануло нараз в огни. На ратунок прибули майже всї відділи сторожи з Петербурга. Борба з огнем тревала цїлу добу, а вислїдом єї було уратоване одного відділу фабрики. Шкода виносить поверх мілїона рублів.

— **Малолїтна дїтоубийниця.** Минувшої суботи найшла жандармерия в Климівцях на Буковинї закопане немовля під присьпою хати Василя Іванова. Закопала єго там малолїтна матїр, липованьска дівчина 18-лїтна Анна Василя Іванова. Нещастну проступницю відставлено до вязниці.

— **Арештоване за шпіґуньство.** В Тарнобжеґу арештовано оногди технічного помічника, Володимира Яхна, підозріного о шпіґуньство. Яхно прибув там перед двома лїтами з своїм шефом п. Невядомским, авторизованим ґеометром, який там отворив канцелярию. П. Невядомский по заключеню угоди з повітовим виділом що до будови охоронних валів над Вислою та управильненя їх гіпотечного стану, від'їхав до Ряшева, а виконане роботи поручив Яхнови, котрий небавом звернув на себе увагу веселим житєм і частим відбиранєм з почти значних квот грошевих з ріжних сторін краю. Многих дивувало, що Яхно виконуючи свої роботи, переважно крутив ся в громадах над самою границею росийскою, а в селї Ястково перебув зверх пів року хоч там праця вимагала ледви чи половину того часу. Тоді власти почали слїдити поведенє Яхна і коли він дня 30 червня с. р. повернув з загадочної подорожи до Парижа, арештовано єго. При ревізиї в єго мешканю найдено дві скрині листів, рисунків, відбиток з мап, плянів та фотоґрафічні прибори. Все те відослано перемиский прокураториї до провіреня, а Яхна, пі-

---

в Леї-шо ні в околици; дуже хороший і стрункий, хоч може був би не мав на стілько спосібностий, аби осягнути степень „сінцая"[4]), коли би був прийшов на сьвіт де инде, як в малім, далеким гнїздї, що лежало в кутї дошками від сьвіта забитім, під горою за озером.

Отже приятельки Єґ ждали дармо на те, аби бачити як бідний рибак буде клякати перед великою, сильною і найбогатшою дівчиною в селї. Она не отягаючись подала єму з принадним усьміхом жадану „дивну" річ.

Ган-ю взяв єї з якимсь страхом в руку і поглянув на неї. І що там побачив! В жовтій рамці молоде, хороше, темно-жовте лице мужчини з блискучими очима і густою чорною бородою! І то живого чоловіка, бо він порушав очима, устами. — Отже тому була Єґ так одушевлена! І то хотїла она показувати приятелькам в Леї-шо?! Той живий образ! Того хорошого чоловіка! А між тими приятельками була і єго Чін-ґва, черешневий цьвіт єго серця, з котрою він вже від якогось часу був потайки заручений! Мороз перейшов по нім на гадку, що Чін-ґва могла би на вид того образа попасти в таку саму охоту залицяня як Єґ.

З видом відрази в лици віддав він їй то назад.

— Чи-ж она не хороша, не дуже хороша?! — спитала здивована Єґ.

— Она? Я бачив мужчину! — відповів Ган-ю зі страхом.

— Ні! Оно показує жінку! — заперечила Єґ, а з нею хором цїла громадка.

— Вір менї, то не подарунок квана, лише якогось поганого чарівника, що вас обдурив і принесе ще нещастє! — сказав паробок гнївно, вхопив за весло і відбив човно від берега.

Єму як найбільше зависїло на тім, аби прибути до Леї-шо перед дівчатами і остерегти свою Чін-ґва. Она нїколи в сьвіті не повинна бачити небезпечного образа! Єґ стояла ще довго на березї, як човно було вже далеко на озері. Она аж онїміла на поведенє Ган-ю супротив єї великої ласки для него. Він бачив мужчину?! Він був дурний, дурний і невічливий! Прикусивши свої коралеві уста острими зубками, пійшла вкінци з товаришками дальше.

Між тим Ган-ю переплив озеро і пійшов глядати Чін-ґву, свою весняну цьвітку. Найшов єї в товаристві кількох дівчат при грі „вейкі" і кивнув на неї, аби прийшла до него.

— Прийде сюди Єґ — сказав до неї — аби тобі показати подарунок якогось поганого чарівника! Обіцяй менї, що не поглянеш на него! Дай менї руку! Присягни менї!

Він говорив скоро, задиханий від напруженя при скорім весловаю, а ще більше зі зворушеня.

Чін-ґва, правдива „ґва"[5]), мила, ніжна і тиха, присягла єму пристрастно, бо любила єго над всьо. Упала перед ним на колїна, простерла руки і крикнула три рази: „Присягаю тобі на нашого „Фо"[6]). Він притиснув обі єї руки ніжно до своїх грудий і пійшов відтак успокоєний за своїми дїлами, бо мусів бочку з рибами вложити на візок і перевезти єї до найблизшого місточка о день дороги від села на ярмарок.

Коли минав послїдну хату в селї, побачив Єґ і єї товаришки, що виходили з одного дому. Ган-ю усьміхнув ся. Єго „черешневий цьвіт" навіт оком не кине на ту проклятy річ, котру та велика дівка обносить з собою всюди на показ. І не думаючи більше о тім, пійшов своєю дорогою.

Єґ прийшла з своєю громадкою до Чінґва, коли та саме приладжувала вечерю. Коли їй товаришка оповіла про дарунок квана і обіцяла показати їй, коли упаде на колїна, засьміяла ся дівчина приятельці в очи.

— Я цїлком не цїкава, добра Єґ і я не подивлась би, хоч би ти держала менї то перед очима. — То була єї відповідь.

Обиджена Єґ відійшла з своїм товариством. Коли вийшли на улицю, стрітив їх старший, сивий чоловік. З почестию поздоровили єго дівчата, бо він уважав ся за ученого в Леї-шо і околици. Аж до послїдних часів подорожував він далеко по цїлім цїсарстві, проживав довгі лїта в Пекинї і умів богато оповідати про то місто. Єго слухали старі і молоді, коли він описував єго від золота блискучі храми, величаву палату „тієнце"[7]), живописні монастирі бонзів, прехорошi доми з огородами, в котрих шумять водограї, побудовані штучні печери і стави з золотими і срібними рибками і т. и.

Піан-па промовив до дївчат і довідав ся вскорі о причинї їх побуту в Леї-шо. Єґ дала єму добровільно дарунок квана, що показує їй і єї товаришкам женщину, а Ган-ю каже, що бачив мужчину.

Піан-па усьміхнув ся лагідно.

— Мої любі дїти — сказав — то зеркало! Зеркало, якого уживають в Пекинї найзнатнїйші женщини, аби приглядати ся своїй красї. Хто подивить ся в зеркало, виглядає з него, тому ви бачите все дївчину, а Гуан-ю побачив мужчину.

Єґ була так здивована тим, що чула, що забула на цїлу обиду і сейчас вернула до Чінґва, аби сказати їй дивну новину.

— Я красна, дуже красна! Вже знаю. Тепер поглянь і ти на себе.

Чін-ґва памятала на свою присягу.

— Нї! — сказала спокійно.

Она вже давно знала, що она хороша! То говорив їй Ган-ю дуже часто, а він чейже мусів то лїпше знати, як та мала, блискуча річ, яку Єґ держала їй перед очима, котрі она сильно заплющила.

— Не хочу нїчого бачити, іди від мене! — сказала вкінци і нетерпеливо відторкнула руку дївчини.

Єґ з зачудованя і гнїву онїміла. Кожда дївчина дома, а й тут в Леї-шо з радостию падала на колїна, аби лиш могла подивити ся на красний живий образ, і они всї цїлком певно будуть тепер клякати по два і по три рази, коли дізнають ся, що побачать свою власну красу, так як ті „знатні панї в Пекинї", а та

[4]) „Сьвітлий умом" — третій і найвисший степень в наукових заведенях.

[5]) Цьвіт.

[6]) Хіньский бог.

[7]) „Син неба", як називають хіньского цїсаря.

дозрїного о зносини з Росиєю, передано перемискому судови.

— **В Новім Йорцї** — як доносить амер. „Свобода" — основано австрийске товариство для охорони емїґрантів. Бюра того товариства поміщені під чч. 31—33 Broadway, New York. Причиною заснованя того товариства єсть то, що австро-угорский емїґрацийний Дім в Новім Йорцї перестав істнувати вже рік тому назад, а всякі злодїї обкрадають австрийских емїґрантів. Недавно один такий пташок представив себе урядником і обікрав кількох краянів на суму 3000 долярів. Товариство австрийске буде мати свого аґента на Елїс Айленд.

— **Жертви спеки.** З Полї доносять, що підчас оногдашного походу при вправах полку краєвої оборони в околицях Полї упало 240 вояків від сонїшного удару. Вправи почали ся о 5 год. рано, а о 8 год. було так парно, що полковий лїкар упав з коня і зломив ногу. Похід тревав дальше, а вояки падали по дорозї як мухи. Один з капітанів сам ніс карабіни кільком воякам, які були ослаблені і приставали по дорозї.

— **Хіньска відплата.** Недавно рішили Сполучені Держави не впускати більше на американьску територию Хінців. На то не залишили відповісти Хінцї, котрі чим раз більше пробуджують ся з довговікового сну. Ось купцї Шанґаю і инших великих міст рішили, що з днем 1 серпня: 1. Нїодин Хінець не буде купувати більше американьских товарів; 2. хіньскі купцї не будуть більше перевозити своїх товарів на американьских суднах, 3. Хінцї не будуть вже посилати своїх дїтий до шкіл, якими заряджують Американцї, 4) Хінцї не будуть служити по американьских фірмах, 5. Хіньска прислуга покине службу у своїх американьских господарів. Оттак відповіли Хінцї своїм ворогам, а треба додати, що при хіньскій солїдарности можна бути певним, що тї рішеня не остануть лише пустословними резолюциями.

Телеґрами.

Феодозия 8 липня. Контрторпедовець росийский, що стежить за „Потемкином" приплив тут вчера, а набравши вугля, пустив ся в дальшу дорогу. Єго залога зложена з самих офіцирів маринарки. Корабель має приказ або приневолити „Потемкина" аби піддав ся, або висадити єго у воздух.

Костанца 8 липня. Полишений тут залогою „Потемкина" моряк Константинов, оповідає, що на покладї „Потемкина" єсть трех цивільних людий, котрі видають прикази і управляють цїлим кораблем.

Льондон 8 липня. „Потемкин" з двома торпедовцями, має бути в дорозї до турецкого порту в Требизондї. Кілька турецких торпедовців одержало приказ удати ся в гору Босфору і ждати на той корабель. Великий росийский стацийний корабель „Запорожець", що мав слїдити „Потемкина" мусїв завернути, бо командант не довіряв залозї.

Стамбул 8 липня. Як зачувати, корабель „Потемкин" задержав одно грецке судно, забрав єму вуголь і поживу і виставив асиґнату на кошт росийского правительства. О побутї „Потемкина" поки що нїчого не звістно. Турецкий корабель стереже входу до Босфору. Росийский торпедовець „Сметлївий" набравши в ночи води, вугля і поживи вирушив рано на повне море.

Петербург 8 липня. Цар прийняв вчера депутацию земства ґубернії орельскої, кількох купців і членів шляхти, а також члена московскої ради міскої та кількох селян. Депутация впевнила царя о преданности росийского народа, котрий хоче дальшого веденя війни і утвореня ради державної на старothросийских основах. Цар відповів, що приймає тї заяви преданности і висказав надію, що при переведеню реформ буде мати поміч в своїх підданих.

Берлин 8 липня. „Lokal-Anzeiger" доносить з Константинополя, що залога „Потемкина" має на своїм покладї одного анґлїйского капітана, котрий командує цїлою залогою корабля. Торпедовець, висланий в погоню за „Потемкином", що мав на случай опору затопити єго, прилучив ся до него і тепер разом з ним пливе.

Манїля 8 липня. Залоги перебуваючих тут росийских кружляків „Аврора", „Олеґ" і „Жемчуг" обявляють свої симпатиї для збунтованих моряків чорноморскої фльоти. З причини поголоски, що моряки наміряють поубивати офіцирів займив побіч них становище американьский кружляк.

Одеса 8 липня. Адмірал чорноморскої фльоти Чухнин повідомив одеского генерал-ґубернатора, що ескадра одержала приказ зловити „Потемкина" або висадити єго у воздух. З Севастополя доносять, що цїла ескадра виплила на повне море.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 7 липня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·— до 8·10; жито 6·10 до 6·25; овес 7·10 до 7·30; ячмінь пашний 5·75 до 6·25; ячмінь броварний 6·25 до 6·50; ріпак 9·75 до 10·25; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·25 до 9·25; вика —·— до —·—; бобик 7·— до 7·25; гречка —.— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 40·— до 60·—; конюшина біла 50·— до 60·—; конюшина шведска 45·— до 65·—; тимотка —·— до —·—.

НАДІСЛАНЕ.

Чін-ґва така горда і зла, що не хоче навіть на себе поглянути! Що в тім є? Она думала над тим і нараз догадала ся. Чін-ґва певне не була хороша і знала о тім та тому не мала відваги поглянути в зеркало! То була причина!

— Але она мусить, аби гризла ся, коли побачить, що я красніша! — сказала собі Єґ і стала держати на ново зеркало перед очима товаришки. Але та відопхнула зеркало знов, ще сильнїйше як перед тим, так що оно випало з руки Єґ і розбило ся на тисяч кусників.

Онїмілі зі страху станули всї непорушно, лише Чін-ґва сказала з жалем:

— Ти сама винна, Єґ.

Як божевільна кинула ся тепер Єґ.

— Ти то умисне зробила, ти гадино! Зависть пхнула тебе до того, бо ти погана, маєш знаки на лици і тому не хотїла дивити ся в зеркало.

Чін-ґва подала ся назад перед шаленою, що хотїла видерти її очи.

— Я краcша як ти! — відповіла на обидливі слова.

— Ти? красша як я? А тобі хто то сказав? — засичала Єґ.

— Ган-ю.

На те Єґ мов ошалїла.

— Ган-ю! Ти — красна?! Подивіть ся на неї, товаришки, які она погані знаки має на лици! Ти обридлива, як павук! Дивіть ся на неї!

— Так! так! Має знаки на лици! — притакували поважно другі і Єґ вже вдоволена відійшла з ними.

Коли Ган-ю вернув по трех днях до дому, було цїле Леї-шо твердо пересьвідчене, що Чін-ґва має якісь знаки на лици. Одні казали, що на її чолї, другі що на лицях, треті впевнювали що бачили на ушах, але всї годили ся в тім, що бачили! Йіанпа, учений муж, був би їм може витолкував ту річ, але бідний старець, годину опісля як розмовляв з дївчатами, упав і помер.

Ган-ю дуже налякав ся новиною, яку єму сказали. Але що він рівночасно дізнав ся історії з зеркалом і пізнав, що хороший мужчина, якого побіч страху все таки і якусь солодку радість. Чим скорше пійшов до свого „черешневого цьвіту" і уважно приглядав ся її лицям. Єму вправдї видавало ся, що нїчого не бачить, але коли всї так кажуть, то мусїло щось на тім бути! То лиш єго залюблені очи не могли нїчого найти. Але він нїчого не сказав дївчинї о своїх гадках, відійшов скоро і ходив по Леї-шо з радістним чувством, що він хороший паробок.

При слїдуючій стрічи найшов вже у своєї любки мале пятно, котре з дня на день ставало більше і довело єго вкінци до пересьвідченя, що такий хороший чоловік як він і дївчина з пятнами на лици, то таки не пара.

Від часу як пізнав, що він такий хороший залицяв ся пильно до всїх дївчат і пересьвідчив ся, що майже всї они були красші і принаднїйші, як тиха, мала Чін-ґва. Особливо Єґ сподобалась єму, що дуже часто виходила до него над озеро і не могла єму наоповідати ся, як хорошо она виглядала в зеркалї, котре її стовкла та завистна і злобна Чін-ґва.

І вскорі сказав Ган-ю великій, сильнїй, богатій Єґ, що она незвичайно хороша, найкрасша із всїх. А Єґ то вже знала від часу квасного подарунку....

По кількох тиждfestнях обоє побрали ся. Хороший Ган-ю був незвичайно щасливий з своєю красною Єґ, а тиха „черешнева цьвітка" остала на ледї. І она вірила сама, що має на лици знаки. А коли по довгих лїтах, коли вже постаріла ся, зеркало в Леї-шо не було вже нї ніяким дивом нї рідкостию і она на своїм лици не могла віднайти ніякого пятна, було вже за пізно доказувати Ган-ю, що він помиляє ся, бо хороша Єґ загнала свого чоловіка вже давно в могилу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).